

Súkkclarin Sverri Mohr Edvinsson:

– Eg gloymi ongantið fyrsta túrin niðan úr Funningi

Fyrstu ferð Sverri Mohr Edvinsson súkklaði niðan gjøgnum brekkuna úr Funningi, loysnaði saðilin, og hann súkklaði títtan saðil allan vegin úr Funningi til Havnar

ELI HENTZE
EMIL SIMONSEN

Súkkclarin Sverri Mohr Edvinsson gloymi ekki fyrsta túrin niðan úr Funningi.

Men lat tað biða eitt sindur enn. Soleiðis varðveita vit spenningin, sum var tað ein jólakalendar, ið aftanfyri eina av lúkunum goymdi hesa merkisverðu og stuttligu hending. Og tá ið vit nevna orðið jólakalendar, hugsi eg við eitt um søta, vælsmakandi sjokulátu. Hendingin í brekkuni niðan úr Funningi er eisini söt, men smakkar kanska ikki so væl í munni Sverra, hóast hann uttan at himprast flennir í kiki eftir sær sjálvum. Ná, men lat okkum nú ikki dvølja longur í Funningi. Vit eru komin upp á súkkla og halda leiðina áfram.

Rakar sær áðrenn hann fer í brúsu

Sverri Mohr Edvinsson er føddur heima á Sandi. Hann er 33 ára gamal. Giftur og eigur ein fittan lítlan son, ið kanska einaferð frammi í tíðini fer at verða súkkklari eins og pápin. Sverri er deildarleiðari hjá Sparikassanum á Sandi.

Hann sigur um seg sjálvan, at hann hevur fasta lívsrútmu. Alt verður gjørt eftir einum fastløgðum mynstri. Tá ið hann kemur upp um morgunin, rakar hann sær fyrst og síðani undir brúsu. Fyrst brúsubað og so at raka sær er óhugsandi fyri Sverra. Fasta rútmann kemur honum til góðar, tá ið illveður er, og hann skal út at súkkla. Tað er líkamikið, hvussu veðrið er, tí áðrenn hann veit av, stendur hann og letur seg í súkkulæðini, og uttandura er hann.

– Tú gongur so høgt upp í hetta her, tað er títt egna, og tú hevur fulla ábyrgð fyri sær sjálvum, sigur hann. Hann sigur seg vera pessimistur, positivur pessimist, ið fyrr bara var pessimistur.

Svigarmamman heldur hann vera svakan

Tá ið undirritaði royndi at fáa fatur á súkkclarinum, skuldi ringjast til Húsavíkar, haðani konan er ættað. Jú, tað er gamaní at møtast leygarmorgunin hálygum ellivu, sigur Sverri og leggur afturat, at automatiski vekjarin, tað er sonurin Hallur, nokk skal fáa foreldrin at vakna nóg tíðliga. Og tíðliga má Sverri fara úr

heitu songini henda kalda vetrardag, tí hann ætlar sær at renna heimum. Svigarmamman heldur hann vera svakan! Men hetta er bara Sverri, tá ið hann er bestur! Hann heldur ikki, at tað er nakað løgið í at renna sær ein túr. Tað er heilt náttúrligt fyri henda sera seriøsa ítróttarmannin, ið samstundis er sera lítillátin – alt ov lítillátin, munnu flestu kenningar hansara siga um hann. Kanska er tað hansara stilla lyndi, sum er orsök. Hvi gera nógv burtúrur sær sjálvum, tykist hansara motto at vera, uttan at undirritaði skal siga, at hetta er ein góður ella ringur eginleiki. Og hóast úrslitini hava verið góð, høvdu tey kanska kunnað blivið betri, um Sverri hevði eitt sindur meira av tí »fanden í voldske«, sum eyðkennir eitt nú Boga Kristiansen. Sverri verjir seg sjálvan við at siga, at hann ongantið hevði ætlanir um at bliva nógur stjórna. Men eg fari at lova mær at pástanda, at hetta bert er undanførla, sum súkkclarin ikki kann brúka til nakað sum helst. Í sínum ungu døgum og heilt fram til 1995, tá ið hann fór undir at luttaka í súkkklappingum,

um, spældi hann í einum tónleikabólki á Sandi. Men tá ið súkklað bleiv keypt, seldi hann øll sín ljóðföri. Hann hevur ikki spælt síðani uttan onkuntíð við kennigini kanska.

– Eg klári bert at hava eitt ítriv isenn. Summi klára fleiri, men als ikki eg. Fari eg undir nakað er tað við liv og sál, sigur hann. Hesi orð fortelja hugburðin, og tí eigur hann at stremba so høgt sum yvirhøvdur gjørligt og jarða allar hugsandi undanførlur.

Rættiligt álop, heldur onkur lesari kanska. Eitt vinarligt spark í reyvina, heldur onkur annar. Velji og vraki sum tit vilja!

Súkklaðhugin kveiktist á háskúla

Sverri og eg sita gott nú, so eg tendri bandupptakaran og ferðin á súkklu er rættiliga byrjað. Súkkklutúrurin kennist heldur tungur í fyrstani, sum um kalda luftin steðgar orðunum, men tá ið ein lóta er gingin og hitin er komin í kroppin, fæst glíð á, og Sverri traðkar á pedalarum. Túrunin flytir okkum bæði aftur og fram í undarlaga fyrbrigðinum tíð. Eg spyrji hann, nær hann byrjaði at súkkla, og hvar áhugin kom frá?

– Sum smádrongur spældi eg fótbólt, men ongan landskappingardyst, haldi eg. Eg dugdi ikki at spæla, kláraði ikki at samskipa rørlurnar og høvdið og alt tað, ið skal rigga í bóltspølum. So eg gavst nærum beinanvegin við tí. Í 1986 fór eg á háskúla í Noregi, og har fór eg undir regluliga rennivegning. Tað var eitt fak, sum eg hevði; at renna og strekja út. Í skúlanum vóru eisini tveir súkkclarar. Ein dagin lántu eg ein annar hesar súkkclarar og súkklaðu einar 80 kilometrar, men tað ætlaði eg ongantið at gera aftur. Síðani háskúlatíðina í Noregi havi eg altíð runnið í tí smáa. Tá ið eg so fekk lærupláss í Sparikassanum og kom at kenna Jóhan Brend, birtist súkkluhugin av nýggjum. Eg hevði eina gamla kappsúkkla við til Havnar. Og í tí smáa fór eg undir regluliga súkkling niðan á Velbastaðhals og onkuntíð til Kirkjubæjar. Tá

ið Jóhan Brend fekk fræmr av loyndarmáli mínum, lokkaði hann meg við til venjingar hjá Súkkluvelagnum, men eg tordi ikki reiðiliga við mínni súkklu, tí hinir súkkclararnir vóru so smartir og sóu so øgilgir út. So keypti eg mær eina góða bliga kappsúkklu og fór so við ein Kaldsbakstur, ið vanligar er mánavæl. Og tá byrjaði tað so rættiliga. Hetta var beint áðrenn ólavsøkuna í 1995, og teir vóru júst afturkomnir av Oyggjaleikum. Nakað aftan á ólavsøku skuldi eg so kappast móti hinum á 100 kilometreteinum. Eg hevði aldrið súkklað hetta strekkið. Men teir royndu súkkclararnir hjálpstu mær væl og lærdu meg, hvussu eg t.d. skuldi sita. Tilgongdin av nýggjum súkkclarum var nærum ongin, so eg bleiv væl lærður. Bogi bað meg royna fyrst at súkkla 70 kilometrar, tí so kom eg í øllum førum aftur til Havnar, og tað gekk. So fór eg við til kappingina.

Saðilin loysnaði

Nú eru vit komin til lúku 24 á jólakalendarum. Vit lata spakuliga upp við spenningi. Aftan fyri lúkunum er mynd av súkkclarum, men súkkclarin hevur ongan saðil. Teksturin sigur, og Sverri lesur.

– Á veg niðan úr Funningi loysnaði saðilin, men eg hevði eingi amboð, so eg tordi ikki at gevast. Tá ið eg so kom til Havnar og sá allar áskoðararnar, tá tordi eg so slettis ikki at gevast. Tað var byrjanin. Móti jólum 1995 keypti eg eina ordiliga súkklu, tí tað hevði eg tikið avgerð um at luttaka av álvara, sigur hann.

Eg venji alt árið

Hugsu sær at súkkla úr Funningi til Havnar við ongun saðil! Tað man helst krevja sín mann. Og tí spyrji eg Sverra, hvat krevst fyri at luttaka á tí stöðinum, hann er á?

– Tað er so ymiskt, hvussu fólk venja. Fyri mítt viðkomandi fann eg beinanvegin út av, at eg noyddist at venja alt árið. Eg kann ikki halda frii um veturin. Í fjór hevði eg 14 dagar, har eg ikki vandi, og í ár havi eg hildið frii í ein mánað.

Súkkling er næstan bara kropsligt. Eg havi føst prinsippir at ganga eftir. Sum dømi kann eg nevna, at eina viku venji eg nógv, ta næstu meira, uppaftur meira ta triðju og so øgiliga lítið ta fjórðu. Hvíldin er sera umráðandi fyri ikki at niðurvenja seg sjálvan. Eg súkkli ikki hvønn dag. Eg átti helst at vant hvønn dag, og summir gera tað, men so er tað alt hetta við familju og arbeiði. Mikudag havi eg altíð brúkt sum súkklufrídag, og friggjadag royni eg eisini at halda frii, tí tað hevur tú brúk fyri hvíld eftir eina langa arbeiðsveiku, men allar hinar dagar eru eri eg í gongd. Eg venji einaferð um dagin. Tað góða við súkklingini er eisini tað, at venjingartíðin er effektiv. Frá tí eg havi sett meg í saðilin, og til eg eri aftur í tóninum, er eingin steður. Nærum ongin tíð verður brúkt til prátt. Onkuntíð við venjaran, men so práta vit, meðan vit súkkla. So við og við finnur tú eisini út av, hvat sær dámar. Summir súkkla langt, summir dyrka brekkur, aðrir ræðast brekkur. Summir eru góðir til einkulturstart. Tú kann vera góður í eini kapping eitt ár og vónaliga eitt annað. Til einkulturstartarnar t.d. venur tú meðvitað sýrumarkíð. Venjarin Jens Glerup hevur kunnað okkum um ymisku ókini. Tað er at finna út av, hvar mørkini hjá tær eru. Pulsáttari er á súkklu, ið fortelur tær eitt og annað. Í einum umráði venur tú feittbrenning, einum øðrum kondition. Í einkulturstart t.d. súkkla tú vanligar á sýrumarkinum, so tú akkurat ikki fær sýru. So tað ber væl til at venja tað. Men tað er ikki øll sum tola somu pínu.

– Tað, tú her sigur, merkir í veruleikanum, at súkkklari á tí stöðinum, tú er á, verður noyddur at kenna kropp sín og vita, hvussu hann virkar.

– Jú, tað er rætt. Súkkclararnir eru rættiliga bevisir um hesi tingini, og tað er avgjørt neyðugt. Í fyrstani súkklaði eg bara fyrri at súkkla. Tú hevur ein øgiliga framgongd ta fyrstu tíðina bara við at fara út at súkkla. Men so noyðist tú bevis at gera okkurt ávíst. T.d. ein týsdag at súkkla lætta súkkling kanska, bara fyrri at venja motorikkinn í muskulaturinum, so at alt arbeiðið væl saman. So viðhvørt kann tú venja hørð intervallir, ella spurtir. Ein súkkluapping endar sum oftast við einum spurti. Eisini er neyðugt at vita nakað

– Í tí smáa fór eg undir regluliga súkkling niðan á Velbastaðhals og onkuntíð til Kirkjubæjar. Tá ið Jóhan Brend fekk fræmr av loyndarmáli mínum, lokkaði hann meg við til venjingar hjá Súkkluvelagnum, men eg tordi ikki reiðiliga við mínni súkklu, tí hinir súkkclararnir vóru so smartir og sóu so øgilgir út, sigur Sverri Mohr Edvinsson um, tá hann av fyrstan tíð fór at súkkla